

X-SCAPE

Leesexemplaar

MICHAEL SELS

X-SCAPE

P E L C K M A N S

AMBER

‘Komaan, reageer!’

Ik knel mijn smartphone in mijn hand en hou hem dicht bij mijn gezicht. Waarom verschijnt dat ene onnozele zinnetje niet? *Laura is aan het typen*. Zelfs de vinkjes kleuren niet blauw.

‘Laura, antwoord nu toch! Ik heb je duizend berichten gestuurd via je honderd sociale kanalen! Heb je niet door dat ik met je wil praten?’

Op dat moment veranderen de vinkjes van kleur. Mijn ogen schieten onmiddellijk naar de bovenkant van het scherm en hopen dat ene onnozele zinnetje te zien oplichten. Maar het verschijnt niet.

‘Dan doen we het anders.’

Ik adem in en druk op het camera-icoontje. Het woord ‘bellen’ verschijnt op het scherm, met daarachter een bleek gezicht met rode ogen. Mijn korte haren pieken naar alle kanten en ik besef dat ik vandaag nog geen douche heb genomen. En gisteren ook niet.

‘Komaan, Laura!’

Het belicoontje verdwijnt en ik beland weer in het tekstmenu. Een hele resem groene berichtjes staan onder elkaar zonder enig wit tegenbericht.

‘En toch ga je opnemen!’

Ik druk weer op het camera-icoontje en wacht af. Het woordje ‘bellen’ verdwijnt en er plopt een tweede beeld open. Het duwt mijn bleke gezicht aan de kant. Ik zie een lichtgeel plafond heen en weer bewegen, maar hoor niets.

‘Laura?’

‘Laat me met rust!’ roept een stem zonder gezicht.

‘Laura, doe niet zo belachelijk! Laat je zien!’

Het beeld beweegt schokkerig naar beneden langs een pastelkleurige muur tot ik een ander bleek gezicht ontwaar. Laura, ook zonder make-up.

‘Waarom reageer je niet?’

‘Laat me met rust, Amber! Ik wil er niet over praten.’

Het beeld trilt helemaal, maar ik blijf mijn vriendin zien.

‘Dan praat je er niet over! Maar antwoord tenminste als ik iets stuur!’

Het wordt stil aan de andere kant van de verbinding. Mijn ogen dwalen over het scherm en checken of er nog bereik is. Ja, we hebben nog verbinding.

‘Je hoeft me niets meer te sturen, Amber.’

Nu is het mijn smartphone die bibbert. Ik probeer oogcontact te maken met mijn beste vriendin, maar het lukt niet. Ze lijkt in de camera te kijken maar focust niet.

‘Verdomme, Laura! Wat heb ik misdaan?’

Laura draait haar hoofd weg van het scherm en kijkt naar haar pastelkleurige muur alsof daar het antwoord geschreven staat.

‘Niets’, zegt ze.

Ik wil meteen antwoorden, maar het gaat niet. Ik moet eerst even slikken. Pas dan komen er weer woorden uit mijn mond.

‘Waarom doe je dan...’

‘Laat me met rust!’ roept Laura plots en ze breekt de videochat af. Haar bleke gezicht verdwijnt en laat het mijne verdwaasd achter. Ik zie hoe mijn hand langs mijn rode ogen wrijft en de tranen wegveegt. Met een snik steek ik mijn smartphone weg.

‘Verdomme!’

De laatste stralen van de ondergaande zon zorgen voor een rode schijn op mijn muur. Ik beslis naar buiten te gaan. Terwijl ik een sweater over mijn hoofd trek, daal ik de trap af en vlucht het huis uit. Gelukkig zijn mijn ouders niet thuis, zodat ik geen verklaring voor mijn plotse vertrek hoeft te geven. Zonder nadenken sla ik rechtsaf. Dat heb ik de laatste weken al vaak gedaan. Doelloos door de stad dwalen. Pas na enkele straten heb ik door wat ik aan het doen ben. Ik ben in de richting van Laura's huis aan het stappen. Bruusk stop ik en weet even niet wat te doen.

Een zwarte kat kruist mijn pad en kijkt me aan. Afwachtend. Was ik maar zoals zij, denk ik. Enkel eten en slapen. Ik buk me en steek mijn hand uit. Een natte snoet begint eraan te snuffelen. Al snel voel ik een ruw tongetje dat de etensgeuren van mijn middagmaaltijd probeert op te likken. Ik laat het gebeuren en vertrouw erop dat de kat me niet zal bijten. Een traan rolt over mijn wang. Zodra die het einde van mijn kaak bereikt, stort ze zich in de diepte en raakt de kat tussen haar ogen. Die schrikt en deinst terug.

‘Niet bang zijn!’

Maar de kat is er niet meer gerust op. Ze bekijkt me met grote, angstige ogen en zet nog een stap naar achteren.

‘Ik doe je niets’, fluister ik.

Ze blijft achteruitgaan terwijl ze gespannen over me heen kijkt. Haar oren gaan plat, haar haren rechtop en haar ogen worden spleetjes. Ze blaast.

‘Rustig, poes’, sus ik, maar ik voel ook een dreiging.

Plots draait ze zich om en zet het op een lopen. Ik wil me ook omdraaien, want ik voel dat er iemand achter mij staat. Daar krijg ik de kans niet toe. Ik voel een prik en een vloeistof dringt mijn lichaam binnen. Terwijl ik het uitroep van de pijn probeer ik op te staan, maar ik doe het te snel. Het wordt zwart voor mijn ogen en ik begin te duizelen. Mijn lage

bloeddruk speelt me weer parten. Hoewel ik sta te trillen op mijn benen doe ik toch nog een poging om achter mij te kijken. Ik wil weten wie daar staat. Maar het lukt niet. Mijn oogleden worden zwaar en mijn benen slap. De duisternis overvalt me.

1

Het bonkt en het suist in mijn hoofd. Ik heb me al eens slecht gevoeld na een feestje, maar dit is anders. Alles is stijf en stram. Kan ook niet anders op zo'n koude, harde ondergrond. Waar ben ik eigenlijk?

Ik spits mijn oren maar hoor niets. Geen stadsgeluiden, geen auto's die optrekken of machines die brommen. En ook geen vogels die fluiten.

Mijn handen tasten mijn broekzakken af maar vinden niets. Snel gaan ze naar de zakken van mijn sweater, maar vinden ook daar niets. Ik open mijn ogen en check of mijn smartphone misschien op de grond is gevallen. Niets te zien. Het is pikdonker. Ik voel om me heen, maar vind geen telefoon op de vloer.

Hoe ben ik hier terechtgekomen? Het laatste wat ik me herinner is... Ik weet het niet... Ik denk dat ik naar iemand op weg was... Naar Laura misschien? Waarschijnlijk in mijn eentje, maar ik weet het niet zeker.

En wat is dat ding om mijn pols? Een armband? Alvast niet van mij. Ik draag nooit juwelen. Het zit heel strak, is van metaal en voelt koud en hard aan, net als de grond. Het lijkt eerder een handboei dan een armband. Ik probeer het ding uit te doen. Het zit echter zo strak dat ik het niet over mijn hand kan trekken. Ik sleur nog harder. Het kan me niet schelen als ik er een wonde aan overhoud. Het moet uit. Wie heeft dat ding om mijn pols gedaan?

Ik moet hier weg.

Maar waar is mijn telefoon? Weer een pijnscheut. Ik mag

niet te hard nadenken, dat maakt die stekende hoofdpijn nog erger. Ik moet iets doen, verder zoeken. Waarschijnlijk is mijn smartphone uit een van mijn zakken gegleden en ligt hij iets verder.

Ik zet mijn rechterelleboog op de betonnen grond, duw me half recht en ga op handen en knieën zitten. Met beide handen wrijf ik over de ruwe vloer voor mij. Een of ander uitstekend stuk snijdt me. Snel trek ik mijn linkerhand terug en voel eraan met mijn rechter. Het bloedt. Ik knijp de hand dicht om het bloeden te stoppen en zoek verder met mijn andere hand. Langzaam nu. Ik plaats mijn rechterhand een halve meter verder, trek mijn knieën bij en zoek verder. Waar is die verdomde smartphone? Niets... Ik voel... een vorm. Ik trek mijn hand terug. Een of ander dier? Langzaam beweeg ik mijn hand terug naar waar ik iets voelde. Ik ben er. Ik raak het aan en wacht... maar er beweegt niets. Wat is dit? Ik moet verder voelen. Traag wrijft mijn hand langs de vorm. Die voelt koud aan, en toch ook niet. Ik weet wat het is, maar ik wil het niet weten. Centimeter voor centimeter volg ik het, tot ik plots een hand voel.

Ik wil mijn hand weer terugtrekken maar bedwing me. Dit moet ik verder onderzoeken. Rond de pols voel ik een metalen armband, net als bij mij. Ik knijp even in de hand. Er gebeurt niets. Ik pak ze vast en schud ermee. Geen reactie. Ik voel enkel een dood gewicht. Met een zucht laat ik de arm vallen. Die ploft voluit op de grond. De armband raakt de vloer met een kort, hoog, metalen geluid. Enkele meters verderop hoor ik iets bewegen. Plots klinkt er een stem in het donker.

‘Is daar iemand?’

2

Ik weet niet wie het is en ik wil niet reageren. Onbeweeglijk blijf ik zitten.

‘Doe nu niet alsof je er niet bent’, gaat de stem verder. Ze klinkt zelfverzekerd en vriendelijk. ‘Ik heb iets gehoord, dus ik weet dat je daar zit.’

Ik houd mijn adem in en sluit mijn ogen, net als een kleuter die denkt dat niemand hem dan kan zien. Belachelijk, vooral omdat het nog altijd pikdonker is, maar ik kan het niet laten. Ik ga niet met die persoon praten.

‘Ik ben Monica. Wie ben jij?’

De stem klinkt vriendelijk maar gebiedend. Ik wil niet antwoorden maar doe het toch.

‘Amber.’

Jezelf je naam horen zeggen klinkt altijd een beetje raar, alsof het over iemand anders gaat.

‘Goed. Amber, weet jij waar we zijn?’

Monica spreekt kalm en beheerst, en hoewel ze blijkbaar ook niet weet waar we zijn, lijkt het toch alsof ze de situatie in de hand heeft. Maar ik zwijg en kruip weg van de plaats waar haar stem vandaan komt.

‘Amber, ik begrijp dat je bang bent, maar dat helpt ons niet. Ik ben ook bang, maar we moeten sterk zijn om deze situatie het hoofd te bieden.’

De gedachten gaan door mijn hoofd en de woorden botsen tegen mijn hersenpan, maar ze komen er niet uit.

‘Hmm’, reageer ik.

Monica wacht even, maar aangezien er niets meer volgt, begint ze opnieuw te praten.

‘Oké, laat ik maar vertellen wat ik weet... of denk te weten. Misschien helpt dat wel. Ik weet niet hoe het bij jou zit, maar ik ben net wakker geworden uit een soort slaap of verdoving, en ik weet totaal niet waar we zijn.’

Het klinkt als een vraag maar ik antwoord niet.

‘Ik heb geen idee hoe ik hier beland ben, en ik heb moeite om mijn laatste herinneringen op te roepen. Ik zie mezelf nog rondlopen in het ziekenhuis waar ik werk... Ik ben dokter, dat had ik nog niet gezegd. Ik bezocht nog een laatste patiënt en toen... niets meer. Alleen nog een groot zwart gat.’

Ze neemt een pauze en lijkt weer te wachten op een reactie.

‘Heb jij ook zoiets meegemaakt?’

‘Ja.’

Ik antwoord kort, maar voor Monica is het lang genoeg om weer van wal te steken.

‘En heb je hoofdpijn? Spierpijn? Voel je je misselijk? Dat is wat ik voel en dat zou wel eens kunnen wijzen op een verdoving. Misschien heeft iemand iets in mijn koffie gedaan? Dat zou ook verklaren waarom mijn laatste herinneringen zo troebel zijn. Wat kun jij je nog herinneren?’

‘Niet veel’, mompel ik.

‘Maar toch iets?’

Opnieuw wacht Monica even. Ik slik en blijf stil. Ze gaat verder met haar monoloog.

‘Er zijn een paar vragen waar we een antwoord op moeten vinden. Ten eerste, hoe zijn we hier beland? Ten tweede, waarom zijn we hier? En ten derde, waarom die metalen polsband? Heb jij er ook zo een om?’

Zwijgen is blijkbaar geen optie.

‘Ja.’

‘Het is allemaal heel vreemd, maar dit slaat alles. Waarom hebben we allebei een polsband om?’

Ik wil hier weg, ergens anders zijn.

‘Zouden wij hier alleen zijn? Wat denk jij?’

Ik zeg niets maar het knaagt in mij.

‘Hier ligt nog iemand’, fluister ik.

‘Wat? En dat zeg je me nu pas! Amber, dat is een extra element om iets van deze toestand te begrijpen! Ligt die persoon naast jou?’

‘Ja.’

‘Goed, ik kom naar je toe. Niet schrikken!’

Ik hoor hoe Monica langzaam over de betonnen vloer kruipt, tot ze plots stopt.

‘Amber, wil je iets zeggen of een geluid maken zodat ik weet wanneer ik in de goede richting kruip?’

Ik doe niets.

‘Alsjeblieft!’ dringt Monica aan.

Ik zucht en grijp de arm met de polsband van de persoon vast. Met een smak laat ik hem opnieuw op de grond vallen.

‘Bedankt.’

Weer hoor ik handen en benen over de vloer schuiven en dichterbij komen.

‘Ja, ik ben er!’ roept ze plots. ‘Laat me deze persoon even onderzoeken!’

Door het geluid van glijdende handen op kleren weet ik dat ze begonnen is. Verder is er alleen maar akelige stilte en koude duisternis. Ik leg me neer, trek mijn benen in en sla mijn armen eromheen. Mijn gedachten dwalen af naar Laura. Ik probeer me ons laatste gesprek te herinneren, maar dat lukt me niet. Ik voel enkel pijn.

Plots klapt er iemand hard in de handen. Ik knijp mijn handen dicht en span mijn lichaam op. Wat is dat? Is hier nog iemand?

‘Geen reactie’, hoor ik Monica mompelen en ze zwijgt weer. Blijkbaar hoort dit bij haar onderzoek.

De echo van het handgeklap zindert nog na in de ruimte. Ik besef dat we niet in een of andere kleine kelder of garage zitten. Dit is een gigantische zaal. Wie of wat loopt of kruipt hier nog rond? Ik zou willen weglopen, maar ik durf niet te bewegen.

Monica lijkt geen last te hebben van de duisternis om ons heen en beschrijft monotoon de resultaten van haar onderzoek.

‘Het is een man. Zijn hartslag lijkt me normaal, zijn ademhaling is rustig. Hij reageert niet op geluid of pijn, wat vermoedelijk op verdoving wijst en niet op slaap. Bovendien heb ik ontdekt dat hij dezelfde polsband draagt als wij. En hij heeft ook geen smartphone op zak.’

Ze stopt een halve seconde met praten en richt zich weer tot mij.

‘Amber, heb jij nog je smartphone?’

‘Nee.’

‘Wat ik al vreesde. We zijn dus afgesloten van de buitenwereld... En dan is er nog de vraag waarom juist wij drie hier gebracht zijn? Een man, een vrouw en een meisje?’

Ik wil antwoorden dat dat niet klopt, maar op dat moment grijpen twee handen me langs achteren vast. Ze zoeken mijn nek, gaan naar voren en knijpen mijn keel dicht. In een reflex wil ik roepen, maar ik hoor dat er geen geluid uit mijn mond komt. Ik sla mijn armen naar achteren en duw op mijn voeten. Ik wil die persoon pijn doen en laten struikelen zodat die me loslaat, maar het lukt niet. Als tegenreactie klemmen de handen zich nog vaster om mijn hals en duwen elk briesje lucht uit me. Ik verweer me op alle mogelijke manieren, maar de handen blijven hun werk doen.

3

De handen knijpen alsmaar harder. Hoewel ik niet helder meer kan denken, blijf ik in het wilde weg slaan en duwen. Ik voel echter hoe mijn bewegingen slomer worden en steeds minder effect hebben. Is dit het einde?

‘Amber, wat gebeurt er?’

De stem van Monica klinkt in de verte en ik reageer er niet op. Misschien is het beter als ik niet meer tegenstribbel, als ik me laat doen. Misschien raakt zo alles opgelost.

‘Zeg iets! Ik weet niet waar je bent en ik voel dat er iets aan de hand is!’

De vingers van mijn aanvaller dringen nog dieper in mijn vel. Mijn armen vallen langs mijn zij, de hand met de metalen polsband maakt een zwaaibeweging en raakt het onderlichaam van mijn belager, recht tussen diens benen. Er volgt onmiddellijk een schreeuw, een primitieve uitroep waar pijn en woede van afspatten. De druk op mijn hals vermindert.

‘Laat haar los, verdomme!’ roept Monica terwijl ze met veel misbaar mijn richting uit kruipt. Het volgende ogenblik voel ik een lichaam langs het mijne glijden.

‘Loslaten, kerel!’ roept ze nog eens.

De vingers van mijn belager verplaatsen hun grip en het volgende ogenblik verdwijnen ze helemaal. Mijn keel opent zich en zuigt liters lucht naar binnen. Ik buig voorover en begin als een gek te hoesten en nog meer lucht naar binnen te happen. Ondanks al het lawaai dat ik zelf produceer, hoor ik iemand schreeuwen achter mij.

‘Laat me met rust, weirdo’s! Ik heb jullie niets misdaan!’

‘Wat?’ roept Monica terug. ‘Jij valt ons zonder reden aan, als een wildeman, en nu zijn wij de weirdo’s?’

Mijn hoestbui stopt even en ik adem diep in.

‘Amber, alles oké?’ checkt Monica snel, maar ik antwoord niet. Ik heb de indruk dat ik niets meer kan zeggen.

‘Stop met mij te slaan! Ga weg!’ schreeuwt de jongen.

Ik begrijp er niets van. Gaat Monica die jongen te lijf omdat hij mij heeft aangevallen? Maar dat kan niet, ik hoor geen vechtgeluiden.

‘Wij doen je helemaal niets’, zegt Monica met klare stem.

‘En stop met gillen! Ik kan niet tegen dat gegil!’ roept hij.

‘Maar wij gillen niet’, zegt Monica en ik hoor hoe ze rustiger en trager begint te praten, hoe de stem van de dokter terugkomt, de stem die de situatie onderzoekt. ‘Jongeman, is alles oké met jou?’

Als antwoord begint de vreemde jongen te huilen en met iets metaalachtigs op de grond te slaan. Ik hoor hoe Monica een tweede poging onderneemt.

‘Jongeman, hoor je mij? Is alles oké met jou? Kan ik iets voor je doen?’

De jongen reageert niet en gaat verder met zijn klaagzang en zijn geklop. Het lijkt wel of hij zich in zijn eigen wereld heeft teruggetrokken. Hij heeft gelijk. Enkel daar ben je veilig.

‘*Don’t waste your time!* Die jongen is helemaal gek’, klinkt het opeens uit een onverwachte hoek.

4

Nog een nieuwe stem. Wie is dit nu weer? Met hoeveel zijn we hier eigenlijk?

Monica lijkt sprakeloos. Ik hoor hoe ze langzaam in- en uitademt, alsof ze haar beheersing toch even verloren is en die nu probeert terug te vinden. De rust is van korte duur.

‘En wie ben jij?’ vraagt ze op haar vriendelijke, gebiedende toon.

‘G’, antwoordt de jongeman terwijl hij op iets kauwt. ‘Op zijn Engels uitgesproken, zoals in G-Switch of G-Star.’

‘Of zoals in Gmail. Ik begrijp het.’ Monica lijkt een pauze te nemen om na te denken en gaat dan verder. ‘Wel, G, ken jij die jongen die aan het huilen is?’

‘Dacht het niet’, antwoordt hij al smakkend.

G klinkt relaxed, alsof er niets aan de hand is, alsof we niet met vijf vreemde mensen samenzitten, waarvan er mij net een probeerde te vermoorden.

‘Je denkt het niet, maar je weet het niet zeker?’

‘Wat wil je dat ik zeg? De wereld is een dorp. We chatten en sharen met iedereen. Misschien ben ik hem al eens tegengekomen, misschien ben ik jou al tegengekomen, virtueel of in *real life*. Wie zal het zeggen?’

Ik vind dat het niet overtuigend klinkt, maar Monica gaat er niet op in.

‘Je bent hem misschien tegengekomen, maar je kent hem niet. Goed, laat ik mezelf dan voorstellen. Ik ben Monica, dat meisje dat je misschien al hebt gehoord is Amber, dan is er nog die vreemde jongen en...’

‘... en er ligt nog een man op de grond. Check! Allemaal gehoord.’

‘Wat? Hoe bedoel je?’

‘Easy, jullie praten, ik luister. *That’s all.*’

‘Je bent dus de hele tijd al bij bewustzijn en je hebt nog niets gezegd? Je hebt ons gewoon afgeluisterd? Amber, heb je dat gehoord?’

‘Ja.’

‘Ja? Is dat alles wat je zegt?’ Monica klinkt oprecht verbaasd en iets minder vriendelijk. ‘Vind je het normaal dat die kerel stiekem ons gesprek volgt en doet alsof hij er niet is?’

‘Nee.’

‘Nee? Dat is niet veel, maar bij jou ga ik er niet meer uitkrijgen, denk ik.’

‘En jij, G, waarom heb jij niets gezegd?’

‘Waarom? Ik zit hier in een donker hol met *strange people* en jij vraagt waarom ik niets heb gezegd? Wel, ik wou weten wie jullie waren.’

‘En weet je dat nu?’

‘*Nope*, maar ik weet wel dat jullie niet de mensen zijn die me hier gebracht hebben.’

‘Dat klopt. Maar misschien ben jij wel degene die ons hier gebracht heeft?’

‘*Who knows?*’

‘Ik niet. Ik heb geen idee welke gestoorde personen ons hier gebracht hebben, maar ik denk niet dat jij dat gedaan hebt. Daar ben je te sloom voor.’

G begint vettig te lachen.

‘Touché, je begint me al te kennen.’

‘Maar wil ik je wel leren kennen?’ vraagt Monica op sarcastische toon.

Monica en G praten verder, maar hun stemmen verdwijnen naar de achtergrond en ook het gehuil van de vreemde

jongen lijkt te minderen. Mijn gedachten gaan naar de laatste dag die ik me kan herinneren, die rotschooldag, die rotweek. Ik vraag me af of die kerel van daarnet zijn werk niet beter had afgemaakt. Dan hoefde ik aan niets meer te denken, dan hoefde ik me geen zorgen meer te maken, dan was alles voorbij.

